

„A modern és mítikus letehetetlen és szórakoztató egyvelege,
az emberből olvasás közben gyakran kibuggyan a nevetés.”

– Ari Marmell, bestseller szerző

HOUNDED

üldözötve

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái

* 1 *

hard
Selection

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

HOUNDED

üldöztetve

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

„Ide nézz, anya, mit csináltam!
Feltehetjük a hűtőre?”

Ír kiejtési útmutató

Hadd szögezzem le rögtön az elején, hogy a szavakat a kedves olvasó úgy ejti ki, ahogy kedve tartja! Igazán jó mulatság, és távol álljon tőlem, hogy bárki szórakozását elrontsam azzal, hogy felhívom rá a figyelmét: „rosszul mondja”. Ám azon olvasók számára, akik az akkurátus pontosság hívei, készítettem egy kis útmutatót azokhoz a nevekhez és szavakhoz, melyek esetleg nehézséget jelenthetnek, ugyanis az ír szavakat nem egészen úgy ejtjük, mint az angolokat. Érdeemes megjegyezni, hogy a magánhangzók fölött lévő mellékjelek nem feltétlenül a magánhangzó hangsúlyosságát jelölik, hanem egy *bizonyos* hangot.

Nevek

Aenghus Óg: Ángusz Óg

Airmid: Ermit

Bres: Bressz

Brighid: Brijit (vagy még inkább Bríjit) a régi ír nyelvben. A modern ír nyelvben ez a név *Bride* változott. A magánhangzó hosszabb lett, a *g* pedig eltűnt, mert az angol nyelvű beszélők elkezdték a *g*-t egy *dzs* hanggal ejteni. Az angol *Bridget* tehát az eredeti ír név anglicizált verziója.

Cairbre: Karbre, még hozzá megpörgetett *r*-rel.

Conaire: Konuhra

Cúchulainn: Kuhulin. A *ch* az ír nyelvben torokhangú *h*-nak ejtendő, mint a spanyol *j*, soha nem *k*-nak vagy *cs*-nek.

Dian Cecht: Díenkéj

Fianna: Fiahna

Finn Mac Cumhaill: Fin Mek Kúvil

Flidais: Flídis
Fragarach: Fragarah
Granuaile: Granyavél
Lugh Lámhfhada: Lú Lávahtöh
Manannan Mac Lir: Mahnahnnon Mek Lír
Miach: Miah
Mogh Nuadhat: Moh Nuahdah
Moralltach: Morultah
Ó Suileabháin: Oh Szulluhvan (ugyanúgy kell kiejteni, mint az *O'Sullivan*-t, ez az ír írásmódja).
Siodhachan: Sijahan (ne felejtjük el, hogy torokhangú *h*-t kell ejteni az ír *ch* esetében, és nem *k*-t).
Tuatha Dé Danann: Tuahha Déj Danan

Helyek

Mag Mell: Mah Mel
Mag Léna: Moj Lójna
Gabhra: Górah
Tír na nÓg: Tír na nóg

Igék

Coinnigh: konní (tartani, fogni)
Dóigh: doj (égetni)
Dún: dún (becsukni, összezárni)
Oscail: oszkill (kinyitni)

Fák

Fearn: fern
Idho: íjo
Ngetal: nyetul
Tinne: csinne
Ura: ura (vigyázz, nehogy *hurrá* legyen belőle, mindkét szótag nagyon rövid, az *r* egészen kicsit pereg).

Első fejezet

Számos előnye van annak, ha az ember huszonegy évszázadot eltölt a földön, de mind közül a legnagyobb, hogy a zseni ritka születésének lehet szemtanúja. Ez mindig egyforma forgatókönyv szerint zajlik: az illető lerázza magáról a kulturális hagyományok terhét, nem törődik a ferde szemmel néző hatalmasokkal, és valami olyasmit művel, amit földijei komplett őrültségnek tartanak. Galilei volt a személyes kedvencem. Na, meg Van Gogh, de ő tényleg őrült volt.

Az istennőnek hála, nem látszik rajtam, hogy találkoztam Galileivel, sem az, hogy ott voltam Shakespeare darabjainak ősbemutatóján, vagy hogy Dzsingisz kán hordájával lovagoltam. Ha az emberek a koromat tudakolják, azt felelem: huszonegy. Az már az ő bajuk, ha években és nem évtizedekben, vagy még inkább évszázadokban értik, nem igaz? És lankadatlanul érdekel a női nem, ami – kérdezzétek meg bármelyik élemedett korú polgártársunkat! – elismerésre méltó teljesítmény.

Fiatal ír kölyök kinézetem a boltomban, ahol a tudós látszatát szeretném kelteni, inkább hátrányomra van (okkult könyveket áruoló boltot vezetek, aminek egyik sarkába egy gyógynövényes pultot is beszorítottam). De van egy hatalmas előnye is: ha elugrom az élelmiszerboltba, és az emberek meglátják göndör, vörös hajamat,

fehér bőrrömet és hosszú kecskeszakállamat, azt gondolják, hogy biztos focizom, és mellé Guinnesszt vedelek. Ha ujjatlan pólóban lépek ki az utcára, és észreveszik a jobb karomat borító tetoválásokat, egyből azt hiszik, egy rockbandában játszom, és szétfüvezem az agyam. De az még véletlenül sem vetődne fel bennük, hogy egy ősi druida vagyok – és ez az oka, hogy úgy nézek ki, ahogy. Mert ha fehér szakállt növesztenék, hegyes süveget nyomnék a fejembe, és áradna belőlem a méltóság meg a bölcsesség, és a szentség glóriája fogna körül, akkor az emberek talán rosszra, vagy pontosabban – jóra gondolnának.

Néha megfeledkezem magamról, és arámi nyelven pásztordalok éneklésébe kezdek, miközben a Starbucksban sorban állok. De az urbánus amerikai létben az a jó, hogy az emberek vagy levegőnek nézik a csodabogarakat, vagy a kertvárosba menekülnek előlük.

A múltban ez máshogy volt. Akkor a csodabogarak vagy máglyára kerültek, vagy agyonkövezték őket. Jó, azért napjainkban is megvannak a másság hátrányai, ezért is akar az ember annyira beilleszkedni; de ma már csak becsmérő szavakban és kirekesztésben részesülhet az illető, ami hatalmas előrelépés ahhoz képest, hogy korábban piaci látványosságként kivégezték volna.

De ekkora előrelépésből a modern kor keveset tartogat. A legtöbb ősi lélek szerint, akiket ismerni van szerencsém, a modernség vonzereje néhány okos ötletben rejlik – mint például a vízvezeték vagy a napszemüveg. De számomra a modern Amerika legnagyobb vonzereje, hogy gyakorlatilag istentelen. Fiatalabb koromban, amikor a rómaiakkal bajlódtam, egyetlen kilométert sem tettem meg Európában anélkül, hogy ne botlottam volna egy kőbe, ami ne lett volna egy istennek vagy másnak szentelve. De itt, Arizonában, csak Prérifarkasba ütközöm néha, de őt voltaképpen még kedvelem is. (Egyáltalán nem hasonlít Thorra, ezért is jövünk ki egymással. Thort a helyi egyetemisták szimplán csak Mega Seggfejnek titulálnák, ha összehozná vele a rossz sorsuk.)

Arizona alacsony istensűrűségénél csak egy jobb dolog van: a tündérek majdnem tökéletes hiánya. És itt most nem azokra a cukorfalat lényekre gondolok, amiket a Disney tündéreknek nevez. Hanem a *fae*-kre, a *sidhe*-kre, vagyis Tuatha Dé Danann leszármazottaira, akik az örök fiatalság mezején születtek, a Tír na nÓgban, és megölelés helyett inkább megölnék. Mivel engem valamiért nem kedvelnek, megpróbálok minél messzebb letelepedni tőlük. A Régi Világban még számtalan átjárójuk nyílt e földre. De az Új Világban tölgyre, kőrisfára vagy csipkebokorra van szükségük az átlépéshez, és Arizonában ezek a fák meglehetősen ritkák. Találtam olyan helyet, ahol nőnek, például a White Mountains Új-Mexikóhoz közel eső részén, vagy egy folyóparti szakaszon, Tucsonban. De ezek több mint kétszáz kilométerre vannak az én jól kikövezett városrészemtől, mely a tempei egyetem közelében található. Szerény véleményem szerint annak a valószínűsége, hogy az említett helyeken átjöjjön egy tündér, aztán nekivágjon a fátlan sivatagnak egy elfajzott druidát keresve, meglehetősen csekély. Szóval, amikor a kilencvenes évek végén ráakadtam erre a városkára, úgy döntöttem, itt maradok, amíg a helyiek gyanakodni nem kezdenek. Nagy döntés volt, és már vagy egy évtized is eltelt, mióta meghoztam. Új személyazonosságot vettem fel, kibéreltem egy helyet a könyvesboltnak, és kiakasztottam egy táblát: **HARMADIK SZEM KÖNYVESBOLT ÉS GYÓGYNÖVÉNYSZAKÜZLET** (azért utaltam a védikus és buddhista hagyományokra, mert kelta névvel magamra vonhattam volna az üldözőim figyelmét). Aztán vettem egy házat, ahonnan biciklivel nem volt messze a boltom. Kristályokat és tarot kártyát árultam az egyetemistáknak, hogy megbotránkoztathassák velük protestáns szüleiket, nevetséges köteteket állítólagos „ráolvasásokkal” turbékoló wiccáknak. Még terjedelmes druidavarázslatokról szóló könyveket is árultam, amelyek mind a druidák viktoriánus kori újrafelfedezésén alapultak, és egytől egyig sületlenségek voltak – annál nagyobb szórakozást jelentett nekem, ha rásóztam valakire az egyiket. Havonta egyszer komoly varázsló vásárlóim is akadtak,

akik igazi varázskönyvet kerestek, olyanokat, amikkel nem szabad szórakozni, és jobb, ha a létezésükről sem tudsz, amíg nem vagy teljesen képzett. Könyvritkaságaim legnagyobb részét az interneten keresztül értékesítettem – ami a modern kor egyik újabb hatalmas vívmánya.

Csak aztán jutott eszembe, hogy az internet segítségével könyvben rám akadhatnak az üldözőim, miután új személyazonosságot vettem fel, és megnyitottam az üzletem. Voltaképpen fel sem merült bennem, hogy valaki a Régiek közül az interneten nyomozna utánam – inkább az üveggömbre voksoltam, vagy más varázspraktikára, de hogy az interneten?! Száz szónak is egy a vége, a névválasztással lehettem volna óvatosabb. Hívhattam volna magam John Smithnek, vagy találhattam volna magamnak valami hasonlóan unalmas és szürke nevet, de büszkeségem nem engedte, hogy keresztény nevet használjak. Ezért az O’Sullivan, vagyis eredeti vezetéknevem angol változata mellett maradtam. Keresztnévként pedig a határozottan görögül csengő Atticus mellett döntöttem. Mindazonáltal egy huszonegy éves, O’Sullivan nevezetű, okkult könyveket áruló boltos létezése, aki olyan könyvritkaságokkal is foglalkozik, amelyekről tudnia sem illene, elég kiindulópontul szolgált ahhoz, hogy a tündérek rám találjanak.

Három héttel samhain előtt, egy pénteki napon rám támadtak az ajtó előtt, amikor az üzletből kilépve éppen ebédelni indultam. Kard csapott a sípcsontom felé, mielőtt azt mondták volna, „nesze!”. Amikor átugrottam a pengén, a csapás lendülete kibillentette támadómat. Amíg megpróbált kiegyenesedni, bal könyökömmel arcon vágтам. De ez csak egy tündér volt az ötből.

Hála a paranoiáért az alvilági isteneknek! Jómagam inkább túlélőképességként gondoltam rá, mint pszichés problémaként. Paranoiám finom pengéhez hasonlított, amit az elmúlt évszázadok alatt az engem megölni akaró emberek köszörűkövén csiszoltam élesre. Ezért lógott hidegvas amulett a nyakamban, és ezért védtem az üzletemet nemcsak rácsokkal, hanem olyan bűbájokkal is, amelyek a

tündéreket és az egyéb betolakodókat távol tartották. És ezért lettem mestere a szabad kézzel vívott harcnak, ezért vettem fel a versenyt gyorsaságban a vámpírokkal is, és ezért menekültem számtalanszor meg az efféle gorillák karmai közül.

Bár lehet, hogy a *gorillák* kifejezés túlzás velük kapcsolatosan, hiszen ez a szó az intelligencia akut hiányát és az izomrostok nagyfokú jelenlétét feltételezné, míg ellenfeleim láthatóan sohasem jártak egyetlen edzőterem közelében sem, és harangozni sem hallottak az anabolikus szteroidokról. Ők inkább a csontosabb, szikárabb típust képviselték, és tájfutónak álcázták magukat, amennyiben nem viseltek mást gesztenyebarna sorton és drága futócipőn kívül. A járókelők csupán annyit láthattak az egészből, hogy néhány fickó seprűkkel nekem esett, ugyanis bűbájjal álcázták a fegyvereiket, melyeknek hegyét elrejtette a seprű cirokkal borított vége, és ha nem látok át a bűbájon, igencsak meglepődtem volna, amikor az ártalmatlan takarítóeszköz épp a létfontosságú szerveimbe szúr. De mivel átláttam rajta, megállapítottam, hogy négy megmaradt merénylem közül kettőnél lándzsa van, és egyikük a jobbomon ólálkodik. Az emberi álca alól előderengett tipikus tündéralakjuk: nem voltak szárnyaik, hiányos volt az öltözkük, csinos kis pofikával rendelkeztek, és kicsit úgy néztek ki, mint Orlando Bloom Legolas szerepében; az ilyenekkel szokták reklámozni a kozmetikai cikkeket. A lándzsások egyszerre támadtak rám két oldalról, én azonban csuklómmal elütöttem a lándzsafejeket, mire saját lendületük elsodorta mellőlem a támadóimat. Sikerült bejutnom a jobb oldalamon álló fickó védelmi vonala mögé, és a karommal torkon vágtam. Nehéz dolog törött légsővel lélegezni. Már kettőt leszedtem közülük; de gyorsak voltak és fürgék, sötét szemükben nem volt kegyelem. Amikor jobbra támadtam, fedezetlenül hagytam a hátamat. Gyorsan megpördültem, és felemeltem a bal karom, hogy blokkoljam a közeledő csapást, amire számítottam. Igazam volt, mert egy kard készült kettémetszeni a koponyámat. Sikerült megállítanom, mielőtt lesújtott volna. A penge csontig hatolt, és *nagyon* fájt, de közel

sem annyira, mintha teljes lendülettel talált volna el. Arcom eltorzult a fájdalomtól, aztán nyitott tenyérrel, nagyon keményen gromorszájon vágtam a tündért, aki nekivágódott a bolt vasrácsos falának. Három kiiktatva, a megmaradt kettőre rámosolyogtam. Most már kétszer is meggondolták, mielőtt rám támadtak. Három társukat nem csupán fizikailag ütöttem ki. Mágikusan megmérgeződtek a velem való érintkezéskor. Vasamuletem ugyanis kapcsolatban állt az aurámmal, és most már számukra sem volt kétséges, hogy valamiféle Vasdruida vagyok – vagyis a legrosszabb rémálmoduk. Az első áldozatom már hamuvá lett, a másik kettő most kezdett rádöbbenni, hogy csak homokszemek vagyunk a szélben...

Szandálos lábammal lerúgtam, ami maradt belőlük, aztán úgy helyezkedtem, hogy közelebb kerüljek az úthoz, és a tündérek hátul álljanak a rácsos falnak. Azonkívül, hogy stratégiaileg sem volt megvetendő ötlet, közelebb kerültem a járda és az út közt húzódó virágágyáshoz, és erőt meríthettem belőle kínzó fájdalommal enyhítésére, valamint sebem összezárására.

Az izomrostok összeforrasztásával ráértem később törődni. Egyelőre a vérzést szerettem volna elállítani – ugyanis egy ellenséges varázsló túl sok ijesztő dolgot művelhet velem.

Amikor letérdeltem a földre, hogy gyógyító energiát szívjak belőle, üzenetet küldtem – mintha SMS-eztem volna, csak a földön keresztül – az egyik vaslénynek, hogy ha finomságra vágyik, éppen itt áll előttem két tündér. Biztos voltam benne, hogy gyorsan válaszolni fog – mert kapcsolatban állok a földdel, és a föld kapcsolatban áll velem –, de általában szüksége volt néhány pillanatra. Hogy időt nyerjek, beszélgetni kezdtem a merénylőimmel:

– Pusztán kíváncsiságból hadd kérdezzem meg, hogy meg akartok ölni, vagy foglyul akartok ejteni?

A bal oldalamon álló tündér, aki egy kardot emelgetett a kezében, válasz helyett rám vicsorgott:

– Hol a kard?!

– Milyen kard? A tiéd? Ott van a kezében, haver!

– Tudod, melyik kardról beszélek! Fragarachról, a Válaszadóról!
– Fogalmam sincs, miről beszélsz – ráztam meg a fejem. – Ki küldött benneteket? Biztosak vagytok benne, hogy nem tévesztették el a házszámot?

– Biztosak – vette át a szót a Lándzsás. – Druidatetoválásaid vannak, és átlátsz a bűbájunkon.

– Arra mindenki képes, aki egy kicsit is konyít a varázsláshoz. Ahhoz sem kell druidának lenni, hogy az ember szeresse a kelta motívumokat. Gondolkozzatok el egy kicsit, barátaim! Idejöttök, és valami kardot követeltek tőlem, pedig láthatóan nincs nálam. Ha nálam lenne, már régen előrántottam volna. Nem jutott még eszetekbe, hogy valaki szándékosan a halálba küldött benneteket? Biztosak vagytok benne, hogy annak a személynek, aki felkért benneteket erre a feladatra, őszinték voltak a szándékai?

– A halálba?! – nevetett a Kardos a feltételezésemen. – Ötönket egy ellen?!

– Most már csak ketten egy ellen... Talán elkerülte a figyelmedet, hogy hármótokkal végeztem. Lehet, hogy a parancsnokotok tudta, mi fog történni.

– Aenghus Óg soha nem tenne ilyet! – bökte ki a Lándzsás, és sejtésem megerősítést nyert. Megkaptam hát a nevet, annak az alaknak a nevét, aki immáron két évezrede üldözött. – A vérei vagyunk!

– Aenghus Óg az apját is kiebrudalta a saját otthonából. Mit számít a rokonság egy olyannak, mint ő?! Nézzétek, srácok, én sokkal régebben vagyok itt, mint ti. A kelta szerelemisten csak magát szereti. Mivel nem akarja pazarolni az értékes idejét, sem varázslatos személyét veszélynek kitenni, általában néhány nélkülözhető rokonát küldi előre, ha azt hiszi, a nyomomra bukkant. Ha a felderítők épségben visszatérnek, tudja, hogy nem engem találtak meg. Kapiskáljátok már?

Láttam, hogy hirtelen gyanút fognak, és védekező állást vesznek fel. De ezzel már elkéstek, és különben sem a megfelelő irányba néztek. Hátuk mögött halkán megolvadtak a rácsok, és éles,

vasfogakkal teli állkapoccsá alakultak. A hatalmas, fekete száj kinyúlt felénk, és hangosan csattanva összezárult. Az éles fogak olyan könnyedén vájtak a tündérek húsába, mint kés a vajba. Beszippantotta őket, mint valami zselét, és a tündéreknek egy riadt kiáltásra is alig futotta. Fegyvereik a búbáj megtörtével csörömpölve hullottak a földre. A vasszáj visszaváltozott a megszokott rácsná, de előtte még egy rövid, elégedett mosolyban részesített.

Mielőtt végleg eltűnt volna, megkaptam a vaselem érzelmi kitörésekben és fantáziaképekben – a vaslány ezeket használta nyelvként – érkező üzenetét: „Druida hívott. Tündérek vártak. Ízletes volt. Hála.”

Második fejezet

Körbenéztem, hogy nem akadt-e illetéktelen szemlélője a küzdelemnek, de szerencsére ebédidő volt, és senki nem járt a környéken. Az üzletem a University Drive-tól délre állt, az Ash Avenue-n, míg az étkezdék a Universitytől északra sorakoztak az Ash és a Mill Avenue-n.

Felszedtem a járdáról a fegyvereket, aztán az „Ebédszünet” táblára fintonogtam, és kivettem, hogy: „Nyitva”. Hátha eladok pár könyvet, ha már a takarítás miatt itt ragadtam. A teapulthoz mentem, megtöltöttem egy kancsót vízzel, és a sebemre néztem. Még mindig vörös és duzzadt volt a vágás körül, máskülönben egész jól nézett ki, és a fájdalmat is sikerült megszüntetnem. Mivel nem akartam megkockáztatni, hogy vízhordáskor az izomrostok tovább szakadjanak, jobbnak láttam, ha kétszer fordulok. A kancsót a pulton hagytam, aztán a mosogató alól kivettem egy flakon fehérítőt, és kivettem. Miután minden vérfoltot gondosan meglocsoltam vele, visszamentem a vízért, hogy leöblítsem.

Éppen végeztem a vérfoltok eltüntetésével, és vissza akartam vinni a kancsót, amikor a nyitott ajtón át hatalmas holló reppent be a boltba, és letelepedett Ganésa mellszobrán. Kitérta a szárnyát, és fenyegetően felborzolta tollát. Morrigan volt az, a Halottválogató, a háború istennője. Az ír nevémen szólított:

– Siodhachan Ó Suileabháin – kezdte drámai hangon –, beszédem van veled!

– Nem ölthetnél magadra emberi formát? – kérdeztem, miközben a kancsót az edényszárítóra raktam. A mozdulat közben észrevettem egy vérfoltot az amuletemen, és levettem a nyakamról, hogy leöblítsem. – Lúdbőrzök, amikor így beszélsz velem. A márdárcsőr különben sem alkalmas a réshangok kiejtésére.

– Nem azért jöttem, hogy nyelvészeti kérdésekről diskuráljak – mondta Morrigan. – Rossz híreket hoztam. Aenghus Óg tudja, hol vagy.

– Erre már én is rájöttem. Nem volt dolgod öt halott tündérrel? – A medálomat a pultra tettem, és törlóruháért nyúltam.

– Manannan Mac Lirhez irányítottam őket – felelte a kelta istenre utalva, aki a holtak lelkét a halottak földjére kíséri. – De van más is. Aenghus Óg személyesen jön el érted, talán már útra is kelt. Megdermedtem.

– Ez biztos? Bizonyítékod is van rá?

A holló dühösen szétcsapta szárnyát, és káromgott egyet:

– Ha bizonyítékra vársz, túl késő lesz!

Megnyugvás öntött el, és a lapockáim közül elszállt a feszültség.

– Ah! Szóval megint csak egy homályos jóslat!

– Nem, a jóslat nagyon egyértelmű volt! Halálos végzet közeledik feléd. Ha el akarod kerülni, jobb, ha elmenekülsz!

– Látod, már megint kezdted! Samhain tájékán mindig rád jön. Ha éppen nem Thor akar lecsapni rám, akkor valamelyik olimposzi. Nem emlékszel, tavaly is mivel ijesztgettél? Hogy megsértettem Apollót, mert kapcsolatba léptem Arizona Állam Napördögeivel, pedig az csak egy egyetemi sportklub!

– Ez most egészen más.

– Nem zavart, hogy nem is vagyok egyetemista, csak az egyetem közelében van a boltom! Te ragaszkodtál hozzá, hogy Apolló eljön aranysezekerén, és halálra nyilaz!

A holló fészkelődni kezdett a büsztön, mintha zavarban lett volna:

– Akkor nagyon valószínűnek tűnt.

– Hogy a nagy görög isten megorrol egy öreg druidára, amiért az kapcsolatba hozható egy egyetemi sportklub kabalájával?! Szerinted ez valószínű?

– Végül is igazam volt, Siodhachan. Kilőtték rád azokat a nyilakat, vagy sem?

– Néhány kölyök dartsszal kilyukasztotta a biciklim kerekét, Morrigan. Azt hiszem, kicsit felnagyítottad a kockázatot.

– Ne bolygassuk a múltat! A lényeg, hogy itt nem maradhatsz. Az előjelek fenyegetőek.

– Rendben – sóhajtottam fel megadóan. – Halljuk, miről van szó!

– Nemrég beszéltem Aenghusszal – mondta.

– Beszélte veled?! – Ha valamit ettem volna, biztosan félreneyelem.

– Azt hittem, gyűlölitek egymást.

– Ez így is van, de ez nem zárja ki, hogy beszéljünk. Éppen Tír na nÓgban pihentem, elégedetten a mezopotámiai utamat követően. Voltál arra mostanában? Varázslatos sport!

– Bocsáss meg, de a halandók már Iraknak nevezik, és nem, nem jártam arra néhány évszázada. – Morrigan elképzelése a sportról kissé eltért az enyémtől. Mint a holtak válogatója semmit sem kedvelt jobban a hosszú háborúknál. Ott tobzódott Kálival meg a valkűrökkel, és halálistennő-bulikat csaptak a harcmezőkön. Különben a háborúkban én a keresztes hadjáratok óta nem látok semmi nagyszerűt. Manapság inkább a baseballra szavazok. – Mit mondott Aenghus? – faggattam.

– Rám mosolygott, és azt mondta, vigyázzak a barátaimra.

Felszaladt a szemöldököm:

– Neked vannak barátaid?

– Természetesen nincsenek! – borzolta fel a tollát dühösen már a feltételezéstől is.

– Nos, Hekaté meglehetősen szórakoztató társaság, és sok időt töltök vele mostanság, de attól tartok, rád gondolt.

Morrigan és közttem van egy bizonyos – bár szerintem kissé homályos – megállapodás: mindaddig nem jön el értem, amíg létezésem ténye Aenghus Ógból rángógörccsöt vált ki. Nem nevezhetném barátságunknak a köztünk lévő viszonyt – ő nem az a lény, aki ilyen kapcsolatot megengedne magának –, de régóta ismerjük egymást, és ha úgy adódik, megóv a bajtól. „Fölöttébb kínos lenne számomra – magyarázta, miközben a gabhrai csatából kifelé lökdösött –, ha lenyakazva tovább élnél. Akkor aztán magyarázkodhatnék. A kötelességmulasztást nehéz igazolni. De mostantól arra kérlek, ne hozz olyan helyzetbe, hogy személyesen kelljen megmentenem az életed!” Még szomjaztam a vérre, és éreztem, ahogy a tetoválásaimban örvénylik az erő. A Fiannában harcoltam akkoriban, és semmit sem kívántam jobban, mint hogy azt a nagyképű gazembert, Cairbre királyt móresre tanítsam. De Morrigan csapatot választott, és ha a Halál Istenője azt mondja, hagyd el a harcmezőt, te szépen elkullogsz. Amióta sikeresen kivívtam Aenghus Óg dühét – nem ma volt! –, mindig megpróbál figyelmeztetni a halálos veszedelmekre, és bár néha eltúlozza a nagyságukat, azt hiszem, hálás lehetek neki, amiért soha nem becsüli alul őket, és amiért egyáltalán veszi a fáradságot a figyelmeztetésre.

– Biztos csak meg akart tévesztetni, Morrigan – mondtam neki.
– Ez Aenghusra vall.

– Tudom, milyen Aenghus. Ezért is figyeltem meg a hollók röptét, és fenyegető jeleket olvastam ki belőle a helyzetedet illetően. – Elhúztam a szám, de mielőtt válaszolhattam volna, Morrigan folytatta. – Mivel tudtam, hogy az efféle jóslást nem becsüled sokra, pálcát vetettem.

– Oh – mondtam. Még ehhez is vette a fáradságot. A rúnakő- vagy pálcavetésén kívül más jóslási módszerek is akadnak, melyek a szerencsét, mint a jövőre utaló határozott jelet értelmezik. Valóban többre értékelem ezeket a módszereket a madarak röptének vagy a felhők úszásának megfigyelésénél, mert a pálcavetésnek én is része vagyok, és a véletlen rám vonatkozik. Hiszen

a madarak azért repülnek, mert enni akarnak, párt akarnak találni maguknak, vagy anyagot gyűjteni a fészükhöz, és hogy mindennek bármi köze lenne az én vagy másvalaki jövőjéhez, azt nevetséges túlzásnak tartom. Ebből következik, hogy a pálcavetést némileg többre tartom, még akkor is, ha tudom, hogy a jóslásban való közreműködésem és akaraterőm elég hatást gyakorol Fortunára ahhoz, hogy megálljon és így szóljon: „Ez és ez lesz a következő moziműsor!”

Voltak druidák, akik állati áldozatot mutattak be, majd azok belsősegeiből jósoltak – szerintem ez egyrészt hentesmunka, másrészt elherdálták vele azt a jó kis csirkét, vagy bikát, vagy ki tudja, mit. A ma embere azt mondja erre: „Milyen kegyetlenség! Miért nem voltak vegánok, mint én!” De a druidák szerint a túlvilág meglehetősen kellemes hely, ahonnan még egyszer – vagy többször is – vissza lehet térni. Vagyis ha a lélek életben marad, akkor egy késszúrás ide vagy oda nem nagy dolog. Bár jómagam sohasem voltam oda az áldozatbemutatásért. Sokkal tisztább és megbízhatóbb módjai is vannak annak, ha be akarunk kukkantani Fortuna szoknyája alá. A hozzám hasonló druidák húsz pálcikát tartanak egy erszényben, melyek végein az ogham ábécé betűi láthatók, és az Írországbán őshonos, húsz fafaját jelölik – és mindegyik fának megvan a maga profetikus jelentése. Mint a tarot kártyát, ezt is különféleképpen értelmezheted aszerint, hogy a jóshoz képest hogyan esnek le. Ha felfelé állnak, pozitív a jelentésük, ha lefelé, akkor negatív. A jós tehát találomra kivész öt pálcikát az erszényéből, maga elé hajítja, majd megpróbálja értelmezni az elrendezésükből adódó üzenetet.

– És hogyan estek le? – kérdeztem Morriganat.

– Négy lefelé mutatott – mondta, és megvárta, amíg ezt megéreztem. Nem néztem kellemes percek elé.

– Értem. És melyik fák beszéltek hozzád?

Morrigan úgy nézett rám, mintha a következő szavaitól el kellene ájulnom, akárcsak egy fűzőben fuldokló Jane Austin-regény-szereplőnek.

– *Fearn. Tinne. Ngetal. Ura. Idho.*

Éger, magyal, nád, hanga és tiszafa. Az első egy harcost jelentett, ez volt a legtisztábban, ugyanakkor a leghomályosabban értelmezhető. A többi azt jelentette, hogy ez a bizonyos harcos – bárki legyen is az – nagy szarba kerül. A magyal megpróbáltatásokra és nehézségekre utalt, a nád félelemtől sikoltott, a hanga meglepő fordulatokra figyelmeztetett, és a tiszafa halált jövendölt.

– Vagy úgy – mondtam a tőlem telhető legnagyobb közömbösséggel. – Egészen pontosan, milyen helyzetben állt az éger a tiszafához képest?

– A tiszafa keresztelte az éget.

Most már egyértelmű volt. A harcos meghal. Meglepi majd a dolog, megrémül, és mániákusan küzdeni próbál ellene, de halála elől nem menekülhet. Morrigan látta rajtam, hogy megértettem a jóslat üzenetét.

– Szóval, merrefelé veszed az utad?

– Még nem döntöttem el – feleltem.

– A Mojave sivatagban van egy-két eldugott hely – mondta, és kihangsúlyozta a nevet, mintha Amerika földrajzát illető tudását akarná fitogtatni, hogy kiköszörülje az Irakkal ejtett csorbát. Azon gondolkoztam, vajon tud-e arról, hogy Jugoszlávia felbomlott, és hogy Erdély most már Románia része. A halhatatlanok ritkán követik a modern kori történelem alakulását.

– Azt nem döntöttem el, Morrigan, hogy egyáltalán elindulok-e.

A Ganésa mellszobrán ülő holló nem válaszolt, csak a szeme izzott fel vörösén, amitől – be kell vallanom – elég kényelmetlenül kezdtem érezni magam a bőrömben. Tényleg nem volt a barátom. Egy napon – talán már nincs is olyan távol az a nap – úgy határoz majd, hogy elég sokáig rontottam a levegőt a földön, és eléggé elszemtelenedtem ahhoz, hogy magával vigyen, és akkor nekem befellegzett.

– Adj néhány percet, hogy átgondoljam a jóslatot! – mondtam, de egyből rájöttem, hogy gondosabban is megválogathattam volna a szavaimat.

Ismét vörösén izzott a szeme, és a hangja még mélyebb lett, moll hangsoraitól még a szőr is felállt a hátamon.

– Azt képzeled, jobban értesz nálam a jósláshoz?!

– Nem, nem! – siettem megnyugtanni. – Csak szeretném megérteni, ez minden. Ugye, megengeded, hogy hangosan gondolkozzam? Tehát az éger, vagyis a harcos, nem feltétlenül engem jelöl, ugye?

Szemének vöröse kihuny, és felváltotta a sokkal természetesebb feketeség. Türelmetlenül tipegni kezdett a büsztön.

– Persze hogy nem! – mondta a régi hangján, a moll hangsorok nélkül. – Jelölheti az ellenfeledet is, akkor viszont te győzol. De én úgy vetettem azokat a jóspálcikákat, hogy közben rád koncentráltam; vagyis az égerfa által jelölt harcos nagy valószínűséggel te vagy. A végső leszámolás itt van a nyakadon, akár tetszik neked, akár nem.

– Hadd kérdezzek még valamit! Az elmúlt évszázadokban csak azért tartottál életben, hogy Aenghus Ógot bosszantsd vele. Vagyis ő és én a tudatodban bizonyos mértékben összekapcsolódtunk. Tehát a pálcikavetéskor esetleg Aenghus Óg is a fejedben járhatott, nem?

Morrigan Ganésa ormányára ugrott, és hangos káromást hallott, aztán visszatelepedett a feje búbjára, miközben idegesen rángett a szárnyát. Tudta a választ, csak nehezeére esett kimondani, mert látta, hová akarok kilyukadni.

– Na, jó. Előfordulhat – sziszegte. – De felettébb kicsi a valószínűsége.

– Ismerd be, Morrigan, annak sem túl nagy a valószínűsége, hogy Aenghus Óg elhagyja Tír na nÓgot, hogy személyesen küzdjön meg velem. Sokkal valószínűbb, hogy bérenceket alkalmaz,

ahogy eddig is tette, évszázadokon át. – Aenghus ereje kimerült az udvarlásban és a cselszövésben – elérte az embereknél, hogy szeresék, pontosabban, hogy megtegyenek neki olyan apró szívességeket, mint például az önfejű druidák megölése. Az elmúlt években a legkülönbélebb bérgyilkosokat és gorillákat küldte rám – kedvenceim a teveháton érkező egyiptomi mamelukok voltak. Méltóságán alulinak találta, hogy személyesen üldözzön, különösen, hogy mindig készen álltam a szökésre. Válaszomba a kelleténél több önteltség keveredett, amikor így folytattam: – Ezekkel a kis tündérekkel meg fél kézzel is elbánok, mint ahogy az imént is tettem.

A madár elrúgta magát Ganésa fejéről, és egyenesen az arcom felé repült, de mielőtt azon kezdtem volna aggódni, hogy kivájjja a szemem, a holló szétoszlott a levegőben, és egy meztelen, fehér bőrű, hollófekete hajú, szobortestű nő öltött alakot előttem. Morrigan a csábító alakját öltötte magára, és meglehetősen készületlenül ért a megjelenése. Még hozzám sem ért, máris elbűvölt az illata; mire megállt előttem, kész voltam őt az ágyamba invitálni. Vagy inkább itt is jó lesz, a teapult mellett, ne húzzuk az időt... Karját a nyakam köré fonta, és ujjával végigsimított a tarkómon, hogy akaratlanul is beleborzongtam. Látta ezt, és mosoly jelent meg a szája sarkában, majd testemhez préselte a testét, és a fülemhez hajolt:

– És mi van, ha egy paráznát küld a megölésedre, te legbölcsebb és legősibb druida? Ha ismerné ezt a gyenge pontodat, egy perc alatt halott lennél.

Hallottam, amit mond, és agyam egy része fel is fogta az észrevétel fontosságát, de a másik, a nagyobbik része nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy milyen csodás érzés a közelléte. Morrigan hirtelen hátralépett. Amikor megpróbáltam utánakapni, pofon vágott, hogy mit képelek, és a padlóra zuhantam.

Sikeresen leállított. A szédítő illat eltűnt, arcom égése elvonta figyelmem a testi vágyról.

– Ó! Köszönöm. Majdnem átmentem bagzó nyúlba – mondtam.

– Ez a gyenge pontod roppant veszélyes lehet, Siodhachan. Aenghusnak nem kell mást tennie, csak felbérelnie egy szajhát, és elvégzi helyette a munkát.

– Már próbálta. Amikor Itáliában éltem. – Belekapaszkodtam a mosogató sarkába, hogy felhúzzam magam. Morrigan nem olyan nő, aki felsegít egy férfit. – Túl vagyunk a paráznán is. Van egy amulettem, ami megvéd az efféle fenyegetésektől.

– Akkor miért nem viseled?

– Éppen az előbb vettem le, hogy lemossam. Különben is, a boltban és a házamban védve vagyok a tündérektől.

– Ha így lenne, Druida, akkor most nem állnék itt.

Tényleg ott állt, még hozzá anyaszült meztelenül. Ha most egy vásárló betévedne, nem tudom, hogyan magyaráznám ki magam.

– Már megbocsáss, Morrigan, de én mindenkitől védve vagyok, kivéve a Tuatha Dé Danannt. Ha alaposan körbetekintesz, láthatod azokat a bűbájokat, amelyekkel biztosítottam az üzletet. Megvédenek az alacsonyabb rendű tündérektől, és nagyjából mindentől, amit Aenghus Óg rám küldhet a pokolból.

Morrigan felvetette a fejét, és a semmibe révedt – abban a pillanatban két szerencsétlen flótás esett be a boltba. Alig múlt dél, de tők részek voltak. Zsíros volt a hajuk, koncertpólót viseltek, és napok óta nem borotválkoztak. Ismertem a fajtájukat. Fűvesek voltak, és azt akarták megtudni, nem tartok-e valami szívhatót a gyógynövényes pult alatt. A beszélgetéseink általában úgy kezdődtek, hogy megkérdezték, a füveimnek van-e gyógyító hatásuk; határozott igenemet követően valami olyan szert kértek, ami hallucinogén hatással bír. Ilyenkor én adtam nekik egy kis zacskó zsályát vagy kakukkfüvet, és útjukra bocsátottam őket. Az ilyen idiótáktól lelkiismeret-furdalás nélkül kicsalom a pénzt. Kapnak egy kis fejfájást, utána nagy ívben elkerülik a boltot. Legnagyobb aggodalmam ezekkel a most érkezett srácokkal kapcsolatosan az volt, hogy nem látják meg többé a napot, ha észreveszik Morrigan.

És persze hogy nem kerülte el a figyelmüket a csupasz fenekű lány, aki csípőre tett kézzel állt az üzlet közepén, akár egy istennő. A Meat Loaf-pólós megbökte az Iron Maiden-pólós haverját.

– Odacsipázz! Ez a csaj tök pucér! – mondta Meat Loaf.

– Hoppá! – Iron Maiden lecsúsztatta az orrán a napszemüveget, hogy jobban lássa: – Nagyon dögös!

– Hé, kisanyám! – lépett előre Meat Loaf. – Ha szükséged lenne valami ruhára, szívesen letolom neked az alsógatyámat! – A haverjával ezen ész nélkül röhögni kezdtek, mintha az évszázad poénját sütötte volna el, úgy hahaháztak, mint egy gépfegyversorozat. Mintha kecskebakok lettek volna, csak nem hangzottak annyira intelligensnek.

Amikor Morrigan szeme vörösen felizzott, felemeltem a karomat:

– Könyörgöm, Morrigan, ne! Ne a boltomban! Gondolj arra, mennyi munkát jelentene nekem az eltakarításuk!

– Tiszteletlenségükért halállal lakolnak! – mondta, és a hátborgongató mollok visszatértek a hangjába. Akinek minimális ismeretei vannak a mitológiáról, tudhatja, hogy öngyilkosság egy istennőt szexuálisan zaklatni. Nézzétek meg, mit tett Artemisz azzal a sráccal, aki megzavarta őt fürdés közben!

– Én megértem, hogy ez az inzultus bosszút kíván – folytattam. – De ha máshol kerülne rá sor, kevésbé lenne bonyolult az életem. Nagyra értékelném a megértésedet.

– Legyen, ahogy kívánod! – suttogta felém. – Különben is, az előbb ettem. – A füvesek felé fordult, akik most szemből is megcsodálhatták. Először még örültek ennek. Mivel az ágyékára szegezték tekintetüket, nem vették észre Morrigan vörösen izzó szemét. De amikor megszólalt, földöntúli hangjától megremegtek az ablakok. A srákok felkapták a fejüket, és tudatosult bennük, hogy nem egy hétköznapi, könnyűvérű lánnyal akadtak össze.

– Készüljete a halálotokra! – mennydörögte, és a hajába szél kapott. Jól hallottátok, szél, méghozzá a boltomban. – Mivel

megsértettetek, ma éjjel a szívetekből fogok lakmározni! Morrigan erre most esküjét adja! – Szerintem egy kicsit melodramaira sikeredett, de az ember nem áll neki a Halálistennő előadásmódját kritizálni.

– Haver, ez meg mi az isten?! – kérdezte Iron Maiden néhány októval szokásos hangszíne fölött.

– Nem tudom, öregem, de engem teljesen lelohasztott – felelte Meat Loaf. – Én elhúzólok. – Egymáson átbukva próbáltak kimene-külni az ajtón.

Morrigan ragadozószemmel nézte távozásukat. Csendben maradtam, miközben a falon keresztül tovább követte útjukat. Végül felém fordult, és így szólt:

– Tisztátalan teremtmények. Bemocskolták magukat.

– Igaz – bólintottam. – Nem hiszem, hogy túl sok öröme lene-d a levdászásukban. – Távol állt tőlem, hogy védjem őket, vagy az életükért könyörögjek, csak arra utaltam, hogy nem érik meg a fáradságot.

– Jól mondod. Csak árnyékai az igazi férfiagnak. De ma este mindenképpen végük. Erre megesküdtem. – Ez van, sóhajtottam magamban. Én megpróbáltam. Miután némileg megnyugodott, felém fordult: – Védelmi rendszered meglepően körmönfont és szokatlanul erős. – Bólintva megköszöntem az elismerést. – Mindazonáltal a Tuatha Dé Danann ellen valóban vajmi keveset ér. Azt tanácsolom, hogy távozz innen azonnal!

Összeszorítottam a számat, és gondosan megválogattam a szavaimat:

– Értékelem a tanácsodat, és örökké hálás leszek a túlélésem iránt mutatott érdeklődésedért. De ennél jobb helyet nem találok, hogy megvédjem magam. Belefáradtam a kétezer éves menekülés-be, Morrigan. Ha Aenghus tényleg személyesen akar eljönni értem, állok elébe. Itt sem lesz több esélye, mint máshol. Ideje túl lenni rajta.

Morrigan félrebiccentett fejjel nézett rám:

– Te tényleg ezen a síkon akarsz párbajra hívni?

– Igen. Eltökéltem magam. – Ez nem volt igaz, de Morrigan inkább a szórakozásból végrehajtott kínzásokról és a bizarr vérontásokról volt híres, mint hazugságvizsgáló detektorairól.

– Véleményem szerint ez inkább örültség, mint bátorság, de legyen, ahogy akarsz! Megmutatnád azt a híres amulettet?

– Örömmel. De megtennéd, hogy felöltözöl? Mert nem szeretném újabb sokknak kitenni a halandókat.

Morrigan gúnyosan mosolygott. Nem elég, hogy olyan volt az alakja, mint egy Victoria's Secret-modellé, de az ablakon beeső napfény még sima, hibátlan bőrét is kihangsúlyozta, amely olyan fehér volt, mint a kockacukor.

– Csak ez a prüd kor csinált bünt a meztelenségből – mondta. – De azt hiszem, bölcsebb, ha fejet hajtunk a helyi szokások előtt. – Intett egyet, és alakját fekete köntös burkolta be. Hálásan mosolyogtam, és elvettem az amulettet a pultról. Bár az *amulett* helyett talán pontosabb lenne a *bűbájnyaklánc* elnevezés – persze, nem úgy volt bűbajos, mint egy Tiffany-karkötő. Segítségével az időigényes varázslatokat is meglepően gyorsan tudtam kivitelezni. Hétszázötven évembe telt megalkotni ezt a nyakláncot. A lelkét egy hidegvas amulett képezte, amely megvédett a tündérektől és más bűbájoskodóktól. Aenghus Óg ismétlődő gyilkossági kísérletei nélkülözhetetlenné tettek. Az amulettet összekötöttem az aurámmal. Fájdalmas módszer volt, amelyet magam találtam fel, de megérte. Az alacsonyabb rendű tündérek számára legyőzhetetlen fenegyerek voltam: a tiszta varázslat lényeként nem tűrhetek vasat a közelükben. A vas ugyanis a mágia ellenpontja, ezért tűnt el a földről a varázslatok nagy része a vaskor beköszöntével. Háromszáz évig tartott, míg az amulettet az aurámhoz kötöttem, ami hatalmas védelmet jelentett; a tündérek számára gyakorlatilag a Halál Öklévé váltam, ha hozzájuk értem. A maradék négyszázötven évet a varázstalizmánok megalkotása emésztette fel, továbbá annak kikísérletezése, hogyan használjam őket a vas, illetve a vastól fertőzött aurám közvetlen közelében.

Tuatha Dé Danann lényei viszont nem a tiszta mágia teremtményei voltak, mint leszármazottaik, akik a Tündérek Földjén születtek, és ez problémát jelentett. Ők e világi lények voltak, és mivel jobban használták a mágiát bárki emberfiánál, az írek isteni rangra emelték őket.

Tehát a boltom előtti vasrács nem zavarta különösebben Morrigan és a fajtáját, és az aurám sem okozott bennük kárt. A vassal az ő esetükben mindössze annyit értem el, hogy némileg kiegyenlítettem az erőkülönbséget, hiszen mágiával nem tudtak felülkerekedni rajtam: ha ártalni akartak nekem, le kellett alacsonyodniuk a fizikai támadáshoz.

Ez volt a legfőbb oka, hogy még mindig lélegeztem. Morrigan kivételével Tuatha Dé Danann népe gyűlölte a fizikai harcot, hiszen egy jól időzített kardvágással szemben ugyanolyan védtelenek voltak, mint jómagam. Varázslat segítségével évezredekig elnyújthatták az életüket (ahogy én is dacoltam az öregedés pusztító munkájával), de egy erőszakos halál véget vethetett neki, ahogyan Lugh, Nuada és mások esetében is történt.

Ha varázslattal nem sokra mennek, hajlamosak bérgyilkosokat, mérget, és más hasonlóan gyáva módszereket alkalmazni, amelyek nagy részével Aenghus Óg az én esetemben már megpróbálkozott.

– Elismerésre méltó darab – mondta Morrigan az amulettet tapogatva és a fejét csóválva.

– Nem nyújt univerzális védelmet, de egész jó, ha szabad a saját munkámat dicsérnem.

Rám nézett:

– Hogyan sikerült megalkotnod?

Megvontam a vállam.

– Nagyrészt türelemmel. Ha az akaratom erősebb a vasnál, a vas megformálható. De lassú, évszázadokig tartó, fárasztó munka, és szükségeltetik hozzá egy elemi lény segítsége is.

– Mi történik veled, ha alakot váltasz? – kérdezte.

– Összezsugorodik vagy megnő a megfelelő méretűre. Ez volt a legelső, amit kikísérleteztem.

– Még sohasem láttam ehhez hasonlót – vonta össze a szemöldökét. – Ki tanított erre a varázslatra?

– Senki. Teljesen saját találmány.

– Akkor taníts meg rá engem is, Druida! – Ez nem kérés volt.

Nem feleltem rögtön, ehelyett a nyakláncra néztem, és megfogtam az egyik talizmánt: ezüstkocka volt, lazacot ábrázoló, rézrelief-fel. Morrigan felé tartottam, hogy megnézhesse.

– Ez a talizmán abban segít, hogy úgy lélegezzem és úszkáljak a víz alatt, mintha a természetes elemem lenne. A középső vasamulettel összhangban működik, így megvéd a sellők, a szirének és más hasonlók fortélyaitól. Ezzel majdnem felérek Manannan Mac Lirhez. Kétszáz évig tökéletesítgettem. És ez csak egy a nyaklánc felbecsülhetetlen értékű talizmánjai közül. Mit ajánlasz fel cserébe e tudásért?

– Azt, hogy élni hagylak! – csattant fel Morrigan.

Éreztem, hogy valami hasonlót fog mondani. Morrigannek sohasem volt érzéke a diplomáciához.

– Ez már egy jó tárgyalási alap, de nem pontosíthatnánk? Megtanítalak erre az új druidavarázslatra, amit évszázadokig tartó nehézségek és tévedések árán a legnagyobb gondossággal fejlesztettem ki, te pedig örökre elfeledkezel halandó voltomról – vagyis nem jössz el értem soha.

– A halhatatlanságot kéred cserébe?

– Te pedig megkapod a varázslatot, ami magasabb rendűvé tesz Tuatha Dé Danann lényeinél.

– Már így is fölöttük állok, Druida – morogta.

– Erről néhány rokonod máshogy vélekedne – mondtam Brighidre gondolva, aki Tír na nÓgban uralkodik a tündérek népe fölött. – De akárhogy is döntesz, a szavamat adom rá, még hozzá ingyen, hogy semmilyen körülmények közt nem tanítom meg őket erre a varázslatra.

– Helyes beszéd – mondta némi hallgatás után, és újra fellélegezhettem. – Legyen, ahogy szeretnéd! Te megtanítasz rá, hogyan alkottad meg a nyaklánc talizmánjait, és hogy hogyan kötötted össze a vasat az auráddal, és én örökre életben hagyalak.

Rámosolyogtam, majd arra kértem, keressen egy darab hidegvast, amit amulettnek szán, és már kezdhetjük is.

– Innen akkor is menekülnöd kell – mondta, miután megkötöttük az egyezséget. – Attól, hogy én nem jövök el érted, nehogy azt hidd, hogy a többi halálistentől biztonságban vagy. Ha Aenghus legyőz, valamelyik elragad téged.

– Aenghus miatt hadd aggódjak én! – mondtam, hiszen az Aenghus miatti aggódásban már profi voltam. Ha a szeretet és a gyűlölet az érme két ellentétes oldala, akkor Aenghus szerelemisten létere rengeteg időt tölt a másik oldalon – különösen az én esetemben. Az öregedés miatt is aggódnom kellett, és ha elvesztem az egyik végtagom, nem nő újabb. A halhatatlanság nem egyenlő a legyőzhetetlenséggel. Elég, ha szegény Orpheuszt hozom fel példaként; nézd meg mit műveltek vele a bacchánsnők!

– Ám legyen! – felelte Morrigan. – De hadd figyelmeztesselek Aenghus emberi segítőire! Egyikük a nyomodra lelt az új eszköz, az internet segítségével. Hallottál már róla?

– Naponta használom – bólintottam. Morrigannek minden dolog újnak számított, ami nem volt egy évszázados.

– E halandó szerint Aenghus Fir Bolgokat küldött, hogy kiderítsék, Atticus O’Sullivan megegyezik-e az ősi druida, Siodhachan Ó Suileabháin személyével. Igazán választhatnál volna jobb álnevet!

– Marha vagyok, ehhez kétség sem férhet – mondtam, és a fejemet ráztam, amikor összeállt a kép.

Morrigan arca ellágyult, megfogta az államot, majd a számat a saját szájára préselte. A fekete köntös semmivé foszlott, és Morrigan úgy állt előttem, mint egy megelevenedett Nagel-poszter. A szédítő illat, amely magában foglalt mindent, amiről egy férfi álmodozik,

ismét megtöltötte az orrcimpáimat, de a varázslat erejét tompította a nyakamban viselt talizmán. Forrón megcsókolt, aztán ugyanazzal az őrjítő, gúnyos mosollyal ellökött magától. Tudta, hogy varázslat nélkül is sikerült elcsavarnia a fejem.

– Többet ne vedd le a nyakadból az amuletted! És ha szükséged lenne rám, csak hívj, Druida! Nekem most le kell vadásznom néhány fickót... – Azzal hollóvá változott, és az ajtó magától kitarult előtte, mielőtt kirepent a boltomból.